

Dansk Kvindesamfunds Foredragsrække.

(I Anledning af det store, aarlige Formandsmøde i Januar 1914).

—o—

Med stor Bedrøvelse modtog jeg forleden Dag „Dansk Kvindesamfund“s Kort med Indbydelse til at deltage i Fest og Foredrag, som afholdes i Anledning af det store, aarlige Formandsmøde.

Min Bedrøvelse gælder Foredragene, hvormed man — selvfølgelig i god Tro — mener at kunne udvide sine Medlemmers aandelige Horizont og oplyse dem i gavnlig Retning.

Foredragene kaldes ganske misvisende „Foredrag i Sundhedslære“ — nej — lad os sige „Foredrag i Sygdomslære“. Mig forekommer det, at ikke ret meget er saa rent ud fejlet og ødelæggende, som vor Tids Tilbøjelighed til at popularisere Lægevidenskaben; denne Halvstuderthed — nej — det kan det jo absolut ikke sammenlignes med — lad mig sige: denne rent minimale, betydningsløse Overfladeviden, som gennem et enkelt Foredrag kan bibringes en Tilhører, gavner intet, men skader — menneskelig set — umaadeligt.

Gavner intet — thi til Selvhjælp i kritiske eller vel endog lettere Tilfælde fører det dog ikke — og dette er vel heller ikke Meningen; Lægerne har sikkert ikke til Hensigt at overflødiggøre sig selv ved at popularisere deres Videnskab; — og af ren og skær Interesse for et saadant lille

Kig ind ad et Par Sprækker i Sygdomsverdenens Dør troer jeg neppe, ret mange Mennesker ønsker at overvære slige Foredrag.

Dette er, om jeg saa maa sige, den negative Side af Sagen — saa kommer den positive — langt den værste: al den Fortræd — al den Ulykke og Elendighed, som kan voldes og i utallige Tilfælde vil blive det ved at suggestionere alle disse Sygdomstanker, Sygdomsforestillinger, Sygdomsbilleder ind i sunde, syge og halvsyge — mer eller mindre modtagelige Menneskehjerner; vi ved jo Alle i vore Dage, hvad Suggestion paa — snart sagt — alle Omraader betyder — ja endog om de højeste og helligste Forestillinger har man brugt Ordet „Suggestion“. Enhver Læge kender Suggestionens uhyre Magt — talløse Mennesker — maaske en lille Smule paa forskellig Vis. Enhver af os har oplevet den til Gavn eller Skade. Alt i Verden — Tanke, Ord, Handling har suggestiv Evne — det gode Exempel — det slette Exempel — derfor — for nu at holde os til det foreliggende Spørgsmaal og ikke svæve for vidt ud i det Blaa — burde vi Alle i det daglige Liv ganske anderledes, end vi gør det, afholde os fra den megen Tale om Sygdom — vor egen — andres; Udmalen og Detailleringen for Venner og Bekendte af dette eller hint frygtelige Tilfælde — den eller hin forfærdelige Operation, Lidelse o. s. v. burde man forsage; — al denne — det daglige Livs Sygdomstalen, der ofte behager baade Fortæller og Tilhører, gør sikkert

langt mere og dybere Skade, end mange aner.

Og saa gaar kære, gamle „Dansk Kvindesamfund“ — det stærke, modige, det som har staaet stolt, mens Tiderne rullede og gjort sin store, betydningsfulde Gerning blandt os — hen og — jeg havde nær sagt: maler Fanden paa Væggen gennem en Række Sygdomsforedrag — Ak!

København i Januar 1914.

Marie Luplau.

Kære Frøken Luplau!

Baade som Foredragsholder, som medansvarlig for Foredragene og som Læge føler jeg mig kaldet til at yde Dem den Trøst, jeg formaar.

Der er saa vist ingen Skade sket, hverken for Dansk Kvindesamfund eller for Formændene.

Jeg vil begynde med at gøre Dem den Indrømmelse, at populær Medicin kan være af det Onde, men det kommer rigtignok ganske an paa, hvordan den er.

Naar Vejledningen ydes mundtlig af forstandige, hæderlige Personer, saa er det min Overbevisning, at den gør meget mere Gavn end Skade, og naar der som her er Lejlighed for Tilhørerne til at rette Spørgsmaal til Foredragsholderen, saa vil den Frygt, som under Tiden ved Læsning af populær Medicin kan gribe Læseren, være let at rettlede og tilintetgøre.

Tror De egentlig, det er skadeligt for Tilhørere at faa at vide, at det er noksaa vigtigt, at Brillestel og Brilleglas er afpassede efter Ejeren, som at deres Kjoler er det?

»Der er kun en endnu,« svarede han, og før han havde udtalt Ordene, var hans Plads indtaget af en bredskuldret Mand med store Ansigtsstræk, omgivne af sort Haar og Skæg.

»Naa, min Herre,« lo jeg ham lige op i hans alvorlige Ansigt, »hvad byder saa De os Kvinder, for at vi skal lade være at krænke Deres »Guds-fred«?»

»Forholdstalsvalg efter Listemetoden,« svarede han uden at tilsætte en Tomme af sin Værdighed.

»Højere opl!« lo jeg.

»Vi fritager Hustruen for de politiske Følger af Mandens Konkurs eller Fattighjælp.«

»Højere opl!«

»Vi giver selverhvervende Kvinder en lavere Skattecensus end Mændene, afpasset efter deres lavere Løn.«

»Højere opl!« — Jeg syntes i min Ophidselse, at jeg kunde høre Evelyn Sharp le sagte derhenne paa Væggen.

»Vi forbeholder Landstinget for Kvinderne alene.«

Jeg pegede paa Døren med en Haand, som rystede af den Latter, jeg kæmpede for at kvæle.

»Ja, det kunde I lide,« raabte jeg. »Spærre os inde i Landstinget og behold Folketinget for jer selv. Men den Madding bider vi ikke paa. Valgretten helt igennem paa lige Fod med Mændene! og det øvrige taler vi om, naar vor Tid kommer.«

Hans Ansigt kløvedes af et hævn-sygt Smil.

»Kvindernes Tid kommer aldrig, hvis I nægter at vedgaa Arv og Gæld efter Mændene i denne Sag. Stemmeret faar I, men ikke Valgret

— med mindre I lægger jer Sag i mit Partis Hænder og stoler fuldt og fast paa — — —

Jeg saa hans Haand gøre en Bevægelse frem, men i det samme begyndte Evelyn Sharp at le henne paa Væggen saa højt, at Glasset sprang fra Rammen og faldt klirrende paa Gulvet, og straks efter drøede Trapperne derude under de flygtende Frieres Fødder.

»Petersen!« raabte jeg ud i den mørke Gang. »Den næste Frier, De kommer med, lader jeg uden Betænkning — — —

Et øredøvende Brag af Gadeporsten, som faldt i efter Petersen og hans Følge! Jeg for lysvaagen op i min Seng og lyttede; men alt var stille. Saa lagde jeg mig beroliget ned og sov videre.

Søvnøgler.